

Een weekje HFT-schieten in Engeland, een verslag

Omdat het schietweekend in april, met de wereldkampioenschappen HFT in Kelmarsh in de UK ons nogal goed bevalen was, dachten wij om dit jaar nòg een keer zoiets te doen. Op het Engelse forum (www.shooting-the-breeze.com) hadden we gezien dat er in het weekend van 20 en 21 augustus een **double header** was bij de M.A.D. Air Rifle Club, rondes 6 en 7 van de Engelse UKAHFT kampioenschappen. Héé, en de week ervoor kunnen we op zondag meedoen met ronde 5 van de regionale competitie North East, de NEFTA. Há leuk, dan gaan we een hele week HFT schieten in Engeland, want doordeweeks zijn er ongetwijfeld ook nog wel clubs te vinden waar we terecht kunnen. Goed plan, dus boten geboekt: IJmuiden-Newcastle heen, en Harwich-Hoek weer terug.

Daarna ging het allemaal wat minder met Mirjam's hernia, dus we hebben lang getwijfeld of we de boel wel door zouden laten gaan. Maar ook al zou ze waarschijnlijk niet in de wedstrijden kunnen meeschieten, was Mirjam wèl aan vakantie toe, dus we zijn toch gegaan. Zo'n boottocht is met een hernia goed te doen, en als je verder houdt aan de regel kwartier rijden, kwartier rust, dan lukt het autorijden ook wel.

Op 14 augustus de eerste NEFTA wedstrijd bij de **Thorn Dell Field Target Club**, vlakbij Newcastle. Mirjam gaat een flink stuk wandelen, en ik duik de wedstrijd in. En dat is meteen OEF! Hier hebben ze iets waar we in Nederland weinig mee te maken krijgen bij de HFT-wedstrijden, namelijk hoogteverschillen. Ja, er is dat ene klotenvogeltje in Elspeet, maar daar heb je het wel mee gehad. De baan van Thorn Dell ligt op een soort dijke tussen twee heuvels. Slechts een stuk of 5 lanes zijn vlak, bij de overige lanes mag je òf naar boven òf naar beneden schieten. Na een aantal missers op de lanes waar het omlaag gaat, ontdek ik dat de effecten van die hoogteverschillen op de pelletbaan groter zijn dan ik had verwacht. Weer wat geleerd, dus. Halverwege de wedstrijd heb ik het trucje door en begin ik flink punten te scoren. De slechte start maak ik echter niet meer goed, en ik eindig op 45 punten en dat is redelijk onderin het klassement. Gelukkig geen laatste of één na laatste, er zitten er zelfs nog 7 onder me . Die Engelsen zijn toch wel een stuk beter dan wij in Nederland.

Doordeweeks lukt het ons inderdaad om clubs te vinden waar we kunnen schieten. Op dinsdag kunnen we terecht bij de **Woodend Farm** (www.woodendfarmcomplex.co.uk). Daar kun je van alles doen, boogschieten, vissen, schieten op een indoor-range, maar dus ook FT of HFT. Inschrijven, 3 pond betalen, en na een paar controle-vragen waarmee ze vaststellen dat je geen nitwit bent die komt schieten, mag je de baan op en kun je aan de gang. Wat een beetje jammer is, is dat ze het (H)FT gedeelte aan het ombouwen zijn: er zijn slechts op dit moment slechts 12 banen beschikbaar. En toevallig mag je op al die banen.... naar beneden schieten. Ik kan dus mooi hetgeen ik bij Thorn Dell geleerd heb in de praktijk brengen. Van de 12 doeltjes laat ik er maar 2 staan (en 1 daarvan stond een stuk verder dan 42 meter). Voor Mirjam is 12 doeltjes ook nog wel te doen. En die ontdekt nu ook dat omlaag schieten best lastig is.

Op woensdag gaan we naar de **Greyhound**, in Coventry. Dat blijkt het betere werk te zijn!! Hier niet alleen een prachtige plinkbaan/zerorange, maar ook een FT/HFT baan met maar liefst 31 lanes, met op iedere lane 2 doeltjes. Sommige daarvan staan op FT-afstand, dus verder dan 42 meter. En ze vertellen er niet bij welke dat zijn, dat moet je zelf maar uitzoeken. Deze keer geen schoten naar beneden, maar wel een flink aantal doeltjes hoog in de bomen. En hier ontdekken we iets heel

nieuws: aan de faceplates van de doeltjes kun je namelijk zien dat er ook Engelsen zijn die slechter schieten dan wij. Doeltjes die wij zonder problemen omleggen zitten namelijk vol met butsen van voorgaande schutters die dat niet gelukt is. Aha! Conclusie: alleen de goede Engelse schutters gaan meedoen met wedstrijden. Eén van de heren van de Greyhound bevestigt: de middenmoters blijven gewoon op de eigen vereniging schieten totdat ze goed genoeg geworden zijn. Er is voor ons dus nog hoop 😊.

Omdat we inmiddels best wel honger hebben gekregen, schieten we niet de hele baan af. Na 54 doeltjes hou ik het voor gezien. Met een score van 86 punten uit 108 niet slecht. Mirjam was door de rugklachten al eerder afgehaakt, met 23 punten over 16 doeltjes. Overigens, deze Greyhound Shooting Grounds liggen niet ver van Kelmarsh. Misschien iets voor volgend jaar, voor de pre-shoot voorafgaand aan de WK? In plaats van Kibworth dus?

Daarna op zaterdag en zondag de wedstrijden bij **M.A.D.** (www.madarc.co.uk). Ook hier behoorlijk wat lanes met hoogteverschillen. En lanes waarbij je door een soort van struikentunneltje moet schieten, waarbij het vrijwel onmogelijk is de afstand goed te schatten. Lastig! En de wind is hier ook iets om rekening mee te houden. Gelukkig krijg ik van mijn squadmate een flink aantal tips die me helpen om de effecten van de wind in te schatten. Een aantal daarvan kende ik al (naar het gras kijken, enzo), maar ook een aantal nieuwe. Die ga ik voorlopig nog niet aan Jurgen verklappen 🤔. Met deze Steve als squadmaat heb ik het wel getroffen: na iedere misser neemt-ie het schot met me door zodat we er samen achter kunnen komen wat ik fout heb gedaan en hoe ik die fout een volgende keer zou kunnen voorkomen. Kijk, dáár leer je nou van. Thanks, Steve! De eerste dag weet ik een respectabele score van 49 punten neer te zetten. Da's al bijna 50.

De tweede dag heb ik mezelf als doel gesteld die 50 te gaan halen. Het zit echter niet mee. Ik begin al met twee stomme missers. En ook verderop de wedstrijd mis ik een aantal doeltjes die ik normaal gesproken gewoon zou moeten kunnen omschieten. De score op de tweede dag blijft daardoor op 45 steken. Jammer! Maar wat dan weer wel mooi is, is dat ik de tweede plek weg weet te slepen in één van de side-shoots die georganiseerd zijn. Behalve de HFT-wedstrijd kun je namelijk ook nog, min of meer voor de lol, meedoen aan aparte wedstrijdjes: 10 meter match, speedshoot, pistol field target (jammer dat ik m'n pistool niet meegenomen heb) en silhouet schieten. En met dat silhouet-schieten (staand!) weet ik, na Anne Russell die op dit gebied als God wordt beschouwd, een tweede plek te behalen.

Na de prijsuitreiking gaan we weer richting ferry. Vanaf M.A.D. is het nog maar een uurtje naar Harwich (of twee, als je onderweg drie keer stopt 😊). In ieder geval.... zo'n schietweekje is duidelijk voor herhaling vatbaar. Maar eerst maar eens inschrijven voor Kelmarsh 2012.

Leon